

сѣбора на вселенскыѣ патріарси и Българскы митрополиты. Като приелъ патріаршескы права ⁽³³⁾ въ 1234 год., вѣроятно вече въ преминѣла възраст, Іоакимъ не оставилъ подиря си никаквы особенны паметници на своитѣ дѣйствія, освѣнь едно име. Извѣстна є само годината на неговото избиранье и годината на смърта му, записаны и отнесены отъ Акрополита во времето, когато (1237) Іоаннь Асѣнь обсаждалъ града Цурулумъ, сега Чорла.

Слѣдъ Іоакима дохожда *Василій* (1237), за когото са знае, че при него были принесены въ Търново мощитѣ на св. Петка (Параскева) изъ Епивать ⁽³⁴⁾. Неговто святителство не было дълголѣтно. защото 1240 г., въ житіето на преподобнаго Савва Сръбскый, срѣщамы името на третій по Синодика патріархъ Търновскый, *Іоакимъ II*. — Тѣзи трима патріарси принадлежжтъ собственно на Иванъ-Асѣневото време. Самый паметникъ на тѣхното святителство сж митрополитѣ българскы и имената на митрополитѣ, които сж ги управляли.

« *Игнатій*, четвъртый българскый патріархъ, оставилъ подиря си нѣкъкъ новечко въспоминанія отъ своитѣ предшественници. Времето на неговото святителство е познато отъ приложенья българскый изводъ (рецензія) на едно Евангеліе съ тѣзи думы: *въ лѣто 6781 (= 1273) прѣвѣстѣуюшу*

(33) По случай свадбата на Асѣневата дъщеря Елена съ Ватацова сынъ Тодора-Ласкаря, и Търновскый епископъ, който са намѣрвалъ до тогизъ (1234) подъ властѣта на *Първа Юстиніана*, получилъ самовластіе на *всегда* (вѣчнѣкъ) въ силата на отколѣшиното имъ народно родство (т. е. като Българи сѣверны-българскы и Южны-Македонскы). Nic Gregor. T. I; p. 29 — 30.

(34) Ἐπιβάτος, на картыѣ Пиватость, между Селиврія и Цариградъ, по турскы *Боядосъ*.